

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gl. 50 kr., za pol leta 1 gl. 30 kr., za četrt leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. — Doležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobajo se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisni se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oglasila se plačuje od navadne vretice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Vabito na naročevanje.

Ob začetku leta vabimo vljudno vse dosedanje naročnike „Slov. Gospodarja“, naj se naročijo še na dalje za leto 1894 na list, ki je in še tudi naprej zagovarja resno in vestno koristi sv. cerkve in slov. ljudstva pa ne išče v tem, kakor kaže že njegova cena, nikjer svoje koristi. Kdor more in hoče, naj pristopi med deležnike „katol. tisk. društva“, da se „Slov. Gospodar“ vzdrži tudi nadalje pri tej nizki ceni.

Deležnina „katol. tisk. društva“ znaša za celo leto 5 gold. in je v tem že tudi naročnina za „Slov. Gospodarja“. **Naročnina** pa znaša za celo leto 2 gold. 50 kr. in za pol leta 1 gold. 30 kr. ter za četrt leta 65 kr.

Naročnina se pošlje najlaglje po poštinih nakaznicah upravitelstvu „Slov. Gospodarja“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Odbor kat. tisk. društva.

Nazaj ali naprej?

Čas teče in njega ne ustavi nihče, niti mošnja, niti prošnja; čas gre naprej in nam kliče: naprej! Pri njem torej ni vprašanja, ali nazaj, ali naprej in vendar je to vprašanje mogoče, nam se celo dozdeva, da je tako vprašanje sem ter tje celo potrebno, kajti ne hodi človek že vselej zato naprej, če tako misli, pa tudi ne vselej nazaj, če se tako sodi. V tem je pomota lahka in v naših časih še je tem lažja, ker se veliko govori o napredku, o napredovanju in so celo večje ali manjše stranke, ki si rade dajo ime »napredna stranka« ali stranka »naprednjakov«.

Ali pa so one v resnici napredne stranke in gredo ti, ki se štejejo va-nje, v resnici naprej? Pri najboljši volji ne moremo vselej odgovoriti na to vprašanje s krepkim glasom, da so, saj nas uči skušnja skorej pri vseh, da niso na poti, ki pelje naprej, ampak narobe, največkrat obtičijo že na sredi pota, ali pa gredo nazaj, če tudi sami tega ne priznajo. Izgledov za to nam ne manjka v vsakdanjem življenju, v političnem življenju našem pa se vidi in čuti to sedaj še vse huje, kakor kedaj poprej.

Tako žalostno se že več let ni začelo nobeno novo leto, kakor ga imamo letos v naši Avstriji. Kdor še ima srca za staro, častljivo naše cesarstvo, jako obžaljuje, da imamo vlado, o kateri reče človek najbolje, da ni »ne tič ne miš«, da ni ne konservativna ne liberalna, na vsak način pa kaže nazaj — v nemški liberalizem. Prej ali slej se tudi izgodnja iz sedanje vlade taka vlada, ki boče popolnem v rokah sedaj krotkih, tedaj pa čez vse divjih nemških liberalcev.

In kdo je tega kriv? Mar nemški liberalci? Ne, to ne, kajti nje je grof Taaffe celih štirinajst let držal pri tleh, ne da bi mu bili mogli krmilo vlade izviti iz

rok. Da imamo sedaj tako vlado, tega so krivi, če tudi ne sami, vendar pa v prvi vrsti nekateri ljudje, katerim je premalo do sloge in radi, če tudi ni na pravem mestu, kriče: »naprej!« Nesrečni ti ljudje pa ne mislijo, da je za to, da se pride naprej, treba dovolj in krepkih močij in da se pride mesto naprej, lahko tudi nazaj. Struna, če se preveč napne, rada počni in struna teh slovanskih naprednjakov je poknila in žal, da se ni moza, ki konce te strune zopet zveže, kamo-li da nam zabrenka na-njo prijetno godbo!

Letošnje leto bode torej v političnem življenju veliko bojov in kdor kaj more, mora delati na to, da zmaga pravica. Mi se po svoji strani ne vrvamo v nobeno sedanjih »naprednih strank«, ter vidimo v njih vse drugo prej, kakor napredovanje, vendar pa čemo »naprej! Naprej mora sv. cerkev; mi ne maramo za to, da jo država le trpi ter je ne pahne do cela iz šole, iz zborov, iz zastopov: sv. cerkvi mora biti mesto, katero njej dohaja. Naprej mora pa tudi slov. ljudstvo. Slov. gospodarjev žepe užema država prav tako, kakor nemških, kri njih sinov tirja tudi v enaki meri, čemu bi tedaj pa bila drugačnja mera pri pravicah? Ali teh slov. ljudstvu ne bode brez truda in sama od sebe mu jih država ne vrže v naročje, za to mora ljudstvo samo skrbeti in varovati si mora pravice, katere že ima, vstrajno in do zadnje pike, sicer se lahko spravi samo ob nje. To pa je potlej stopinja nazaj.

Vse pravice pa ne izdajo veliko, ako človek doma, na svojem posestvu nima sreče in mu gre s premoženjem nazaj, zato je pred vsem želja pravih rodoljubov, naj se slov. kmet postavi na trdne noge in si torej vzboljšuje svoje polje, travnike, gorice. Nas kmet v obče rad dela in tudi zapravljujev se pri nas ne nahaja veliko, toda naprej pride razmeroma le malo naših kmetov. To pa prihaja najbolj iz tega, da blago, ki ga kmet pridelava, nima vselej prave cene, tirja pa se od njega veliko in vse v suhem denarju. Če se tudi to enkrat vzboljša, tedaj nimamo strahu, da stopi slov. kmet tudi, kedar gre za pravice slov. ljudstva, vselej ter krepko na noge in torej veselo naprej!

Živinska sol.

Vsled postave, ravno razglašene, se začne oddajati živinska sol že z začetkom 1894 leta. Sedaj pa pride vse na izvršilno naredbo, s katero se vredi prodajanje živinske soli. Naredba se kmalu objavi in gotovo ugodimo bralcem, ako jim navedemo po »Slovencu« najglavneje vsebino njeno, ker se kmetovalci toliko zanimajo za to stvar.

Po postavi odda se kmetovalcem 500.000 meter-